

[Arne Bjerregaard]

ren er i bevidsthed af, pædagogisk kunne have overbevist om, at der her var noget til gavn for de mennesker, der skulle investere, og til gavn for dem alle.

Men derudover må man erkende fra såvel højre som venstre side, at man nødvendigvis må tage mange af de gamle tabuområder op til nyvurdering. Det, jeg ville sige, var, at vi bliver pisket til at se på nye finansieringsformer i fremtiden, hvad enten man kan lide det eller ej. Vi bliver nødt til at se på kapitalmarkedets område i det hele taget, og vi bliver nødt til at se på, om vi nødvendigvis kan fortsætte med en skattelovgivning, der præmierer privat investering 2-3 gange så meget som erhvervs-mæssig investering. Vi er nødt til at se på det, selv om det er nogle hellige køer for visse måske til højre side i salen, lige så vel som jeg er enig med hr. Camre i, at der er visse ting, som er hellige køer for dem på den anden side. Vi må se på det.

Jeg mener faktisk ikke – og det er meget beklageligt – at vi har moral herhjemme i Danmark til at opretholde den sociale standard, vi har. Det er beklageligt, og derfor bliver vi pisket til at se på dette område, ikke fordi mange, men fordi en hel del vil misbruge et udmærket system. Derfor bliver vi nødt til det, lige så vel som vi bliver nødt til at se på noget, som nogle på den anden side ikke bryder sig om, som er det, man almindeligvis kalder hellige køer, for dem.

Det er derfor, jeg har tilladt mig at sige uden at være selvforherligende, mener jeg, at det ser ud til, at der kun fra den centrale midte kan udgå denne nødvendige flerstrengede politik, fordi man nødvendigvis må slagte nogle hellige køer såvel til højre og venstre side i denne sal, hvis man skal få økonomisk balance herhjemme.

Hr. Ellemann-Jensen var inde på, at det frie marked, når bare man førte en ordentlig økonomisk politik, nok skulle regulere renten, så vi fik en lav rente. Det er da muligt, men det kan bare ikke virke nu, og hvad nytter det for landbruget, at det virker om fem år? Det er nu, f. eks. landbruget har brug for den.

Endelig tvivler jeg på, at det vil virke, fordi renten for privat investering i øjeblikket højst ligger på 5-9 pct., medens den for erhvervslivets investeringer ligger på 15-20 pct. Enhver kan da se, at kapitalen selvfølgelig vil søge hen til private investeringer, privat

forbrugsinvestering og ikke til investering i erhvervslivet; det er da klart som dagen. Vil vi ikke røre ved disse problemer, kan vi altså ikke klare de langsigtede problemer i fremtiden.

Det er ganske underordnet, om man siger, man vil spare 5 mia kr. eller 10 mia kr. på vores statsbudget eller nedskære det med 15 eller 10 mia kr., eller hvad man vil. Det er ganske underordnet, for det er simpelt hen de grundlæggende tendenser, man må ændre, hvis man skal ændre udviklingstendenserne.

Endelig en bemærkning til hr. Glistrup, som er så bange for indeksobligationer og siger, at de i alt fald ikke må komme pensionisterne til skade. Nej, vi mener heller ikke, de skal komme pensionisterne til skade. Vi mener netop, at det i den sidste ende vil komme pensionisterne til gode, at de frivilligt fik lov – og jeg siger frivilligt – til at hjælpe erhvervslivet.

Så er der selvfølgelig dette med, at man foregøgler befolkningen noget, og det synes jeg er kedeligt i denne situation og i den valgkamp, vi skal ud i. Man prøver at sige til folk: I skal ikke afgive det mindste af det, I har. Man prøver at tale til egoismen i stedet for at sige til dem: ja men det er de nødvendige forudsætninger for, at der kan blive noget til jer om føje år. Jeg ved nok, det er besværligt. Det er meget nemmere at gå ud og sige: I skal ikke finde jer i, at vi overhovedet taler om at lave ændringer i pensioner osv., og jeg mener som sagt heller ikke, vi skal gøre det med magt. Jeg mener bare, man nødvendigvis må diskutere det, for ellers ved de herrer både til højre og venstre udmærket, at vi bliver tvunget til at gøre det om føje år, fordi det efterhånden er en væsentlig del af kapitalmarkedet. Derfor synes jeg, at de bombastiske udtalelser om at stjæle pensionisters penge osv. er forfælede, for det er ikke det, vi har talt om. Det har været en diskussion om, hvad der ville være det fornuftigste for pensionisterne i det lange løb.

Alfred Hansen (DR):

Det er en god nationaløkonomisk leveregel at erkende, at penge søger derhen, hvor afkastningsevnen er størst, og det får mig til at gøre en bemærkning til industriministeren, som siger, at der ikke er noget med at tvinge her. Industriministeren har jo netop i dag